

Člověk - vymezení biologické

Člověk má obrovské množství genů společných nejen s primáty, ale se všemi obratlovci, ba mnohé, které najdeme i u bezobratlých. Myšlenka, že už oplodněné vajíčko musí být považována za člověka, je svým způsobem zavádějící, protože bezdůvodně předpokládá, že to, co člověka dělá člověkem, je jeho genetická výbava, a – protože většina jeho genů se neliší od genů mnoha jiných živých tvorů – že jde právě jen o několik specifických genů, které člověka od jiných tvorů odlišují, přesněji: které jsou u člověka odlišné (neboť nejde o to, jak tyto geny s těmi ostatními po celou dobu vývoje zárodku a ještě i dlouho potom spolupracují). Pokud totiž by za „vymezení“ člověka jakožto člověka odpovídaly všechny geny, pak by bylo nutno z toho vyvodit některé důsledky i pro jiné organismy, u kterých se stejné geny mohou najít. Základní chybou tohoto přístupu je naprosté pomíjení způsobu, jakým spolu jednotlivé geny interagují, nebo zase přesněji: jakou funkci mají ty které geny při dalším vývoji po oplodnění vajíčka. Na první pohled je (nebo by mělo být) zřejmé, jakých chyb se dopouští biolog, který se na jednotlivé geny dívá jako na kamínky do stavby celého organismu, a zcela přitom pomíjí onu nepřehlédnutelnou „energii“, která je přitom „při díle“ a která oněch „kamínků“ užívá jako materiálu a snad také jako malých „programů“, které teprve organizované dohromady ve fungující celek mohou vést k tomu, co potom navenek pozorujeme jako „zvíře“ nebo „primáta“ nebo dokonce „člověka“.

(Písek, 090406-2.)